

Arrest

nr. 170 619 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 december 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 5 juni 2015 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 16 november 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.06.2015 werd ingediend door:

[T.N.] [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan sedert 2009 in België te verblijven. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223). Bovendien ondertekende zij op 05.06.2009 een aankomstverklaring waarin wordt aangegeven dat zij tot 21.08.2015 in België mocht blijven. Zij heeft nagelaten om België te verlaten en de bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Verder haalt zij aan door haar broer te zijn opgevangen, door hem in haar levensonderhoud te worden voorzien en financieel volledig afhankelijk te zijn van hem. Al deze beweringen worden niet gestaafd : de afstamming met de heer [T.B.] wordt niet aangetoond. Wat de financiële afhankelijkheid van de heer [T.] betreft, ook dit wordt niet gestaafd. Bovendien staat het betrokkene vrij om met, de door haar geargumenteerde, financiële steun van de heer [T.] de terugreis mogelijk te maken.

Zij haalt aan op geen enkele opvang meer te kunnen rekenen in haar land van herkomst. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

Wat haar aangehaalde banden met België en haar integratie betreft, deze behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst.”

1.3. Eveneens op 16 november 2015 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Aan mevrouw: (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art. 6, eerste lid van de wet): Aankomstverklaring verstreken sedert 21.08.2009”

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoekster geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een naar het oordeel van de verwerende partij gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er mag geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu artikel 8 van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Verwerende partij kan niet worden gevolgd in haar stelling in haar nota dat de verzoekende partij geen schending opwerpt van een hogere rechtsnorm. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt duidelijk opgeworpen in het eerste middel. Zelfs indien dit middel enkel formeel gericht zou zijn tegen de eerste bestreden beslissing, kan niet worden ontkend dat een grief gegrond op artikel 8 van het EVRM ook betrekking heeft op het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg moet de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn

3.1. Onder het kopje “*eerste en enig middel*” werpt verzoekster op, “*Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel het vertrouwensbeginsel en een schending van het artikel 8 EVRM, artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag*”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding. Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg: 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”. Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen

uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn. Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. **DE BUITENGEWONE OMSTANDIGHEID**

De eisende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeert.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en onderstreept eveneens dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

4

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partij heeft in haar aanvraag o.a. gewezen op verschillende elementen die een buitengewone omstandigheid vormen: - Haar verblijf in België (reeds sinds 22.09.2009), - Volledig ten laste van haar broer [T.B.] die gemachtigd werd tot een onbepaald verblijf en inmiddels de Belgische nationaliteit heeft verworven; - In Marokko op geen enkele opvang meer kan rekenen en aangewezen is op haar familie in België - Haar integratie en kennis van beide landstalen; Deze elementen alleen al tonen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aan, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Minstens dient te worden geoordeeld dat die allen tezamen wel degelijk moeten worden aanzien als buitengewone omstandigheid.

Eisende van partij is dan ook van oordeel dat de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden aangetoond is.

Verwerende partij is dus onterecht van oordeel dat er geen buitengewone omstandigheid aanwezig zou zijn.

De argumentatie van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

1.1. Gezins – en privéleven

*

Uit de regularisatieprocedure blijkt dat eisende partij effectieve en genestelde banden heeft met België. Tevens blijkt hieruit dat zij geen feiten van delictuele aard heeft gepleegd, haar broer een verblijfsrecht heeft in België op het ogenblik van haar aanvraag en inmiddels de Belgische nationaliteit heeft verworven, zij haar leven alhier heeft uitgebouwd, zij haar plan kan trekken in beide landstalen en voldoende is geïntegreerd ...

Er zijn dus voldoende elementen van integratie aanwezig in haar dossier om te oordelen dat de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis ontvankelijk en gegrond moet worden verklaard.

Het is duidelijk dat de elementen die werden opgesomd in de aanvraag een buitengewone omstandigheid vormen.

Verwerende partij aanvaardt deze argumenten niet als een buitengewone omstandigheid, evenwel onterecht en heeft daardoor artikel 9bis en haar motiveringsplicht geschonden.

De motivering van verwerende partij stemt derhalve niet overeen met de stukken van het dossier.

De motiveringsplicht werd dan ook geschonden en het standpunt van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

*

Eisende partij heeft gedurende ruime periode haar familiaal en sociaal en cultureel leven in België, meer specifiek sinds 23.09.2009.

Eisende partij heeft tijdens haar regularisatieprocedure opgeworpen dat zij effectieve en genestelde banden heeft met België, dat zij reeds sinds 2009 in België woont en zij sindsdien haar leven heeft opgebouwd in België. Ondertussen kan zij ook haar plan trekken in beide landstalen en een broer ([T.B.]) die in België werd gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur en inmiddels Belg is.

In deze omstandigheden kan het dossier van eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich worden neergelegd. De hechte banden met België, staan manifest vast.

Doordat verwerende partij toch de onontvankelijkheidsbeslissing neemt, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Indien er nog enige vorm van twijfel zou zijn in hoofde van verwerende partij omtrent de aanwezigheid van de buitengewone omstandigheid en de elementen die eisende partij had ingeroepen, had zij perfect de mogelijkheid om aanvullende informatie op te vragen aan eisende partij.

Eisende partij zou in zulk geval het nodige hebben gedaan om de desbetreffende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen, minstens haar standpunt hieromtrent kenbaar te maken.

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij. De verwerende partij heeft de plicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

*

Gezien eisende partij sinds geruime tijd haar familiaal en sociaal en cultureel leven in België heeft uitgebouwd, minstens al ononderbroken sinds 2009 en zij bij haar broer woont, valt haar situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoordelijk dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Marokko terug te doen keren, wat dat is uiteindelijk het gevolg van huidige bestreden beslissing?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten tengevolge van de beslissing gezien het verblijf wordt geweigerd, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

1.2. Wat betreft aparte beoordeling van de elementen

*

Daarnaast heeft de verwerende partij alle ingeroepen elementen apart beoordeeld, teneinde te concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn.

De verwerende partij gaat niet alleen bij deze individuele beoordeling in de fout door te verwijzen naar een aankomstverklaring die werd opgesteld op 05.06.2009 en geldig zou zijn tot 21.08.2015, doch slaat ook de bal mis door net alle elementen afzonderlijk te beoordelen en het geheel van de omstandigheden, waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

Verwerende partij stelt daarnaast in de bestreden beslissing dat de aangehaalde banden met België en de integratie van eisende partij niet worden behandeld, gezien deze behoren tot de gegrondheidsfase.

Eisende partij is het met deze visie niet eens.

Deze argumenten werden ingeroepen om zowel de buitengewone omstandigheid als de gegrondheid van de aanvraag te motiveren en te ondersteunen, wat ook blijkt uit het schrijven van eisende partij.

Verwerende partij dient hier dan ook over te oordelen.

De redenering van verwerende partij valt niet samen met de inhoud van het schrijven van eisende partij.

De redenen die eisende partij heeft opgenomen in haar schrijven, hebben dus betrekking zowel op de gegrondheidsfase als de ontvankelijkheidsfase.

Voor beide fasen kunnen immers dezelfde argumenten worden ingeroepen.

Een bepaalde reden of omstandigheid kan én een reden zijn om te oordelen dat de aanvraag ontvankelijk is én een reden om tot de gegrondheid van dezelfde aanvraag te komen.

De wet maakt hier geen onderscheid in, waardoor verwerende partij dit onderscheid evenmin kan maken.

De beslissing van verwerende partij schendt volgens eisende partij dan ook de motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en tevens het vertrouwensbeginsel.

Uit bovenstaande elementen is duidelijk dat het argument van verwerende partij niet kan weerhouden worden.

Het middel in gegrond”.

3.2. De opgeworpen schending van artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag wordt niet nader uitgewerkt. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin wordt opgeworpen dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021)

3.4. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.5. In de eerste bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

3.6. Met haar theoretische uiteenzetting over het begrip “buitengewone omstandigheden” toont verzoekster niet aan dat dit begrip in casu door de verwerende partij op een verkeerde wijze werd toegepast. Evenmin wordt een schending van de motiveringsplicht aangetoond door een theoretische uiteenzetting dienaangaande.

3.7. Door de elementen te herhalen die ze heeft aangehaald in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag, de overtuiging te zijn toegedaan dat deze elementen wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn, de verwerende partij ten onrechte tot een andersluidend oordeel is gekomen wat naar haar oordeel niet overeenstemt met de stukken van het dossier, en dat de redenering van de verwerende partij niet samenvalt met de inhoud van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, kan verzoekster de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

3.8. De Raad ziet niet in hoe omstandigheden die elk apart werden beoordeeld en niet als buitengewone omstandigheden werden weerhouden, wel buitengewone omstandigheden kunnen vormen indien ze samen worden beoordeeld, zoals verzoekster voorhoudt in haar verzoekschrift. Alleszins, zoals de verwerende partij terecht opwerpt in haar nota, schrijft artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen enkele methode of werkwijze voor die de verwerende partij moet volgen bij het beoordelen van de aangevoerde buitengewone omstandigheden. De zwaarwichtigheid van ingeroepen omstandigheden hangt voorts niet af van het aantal ingeroepen omstandigheden.

3.9. Voor wat betreft de aangevoerde elementen inzake integratie stelt de eerste bestreden beslissing, *“Wat haar aangehaalde banden met België en haar integratie betreft, deze behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* Verwerende partij heeft dan ook niet “zomaar” de betrokken elementen naast zich neergelegd. Ze heeft er rekening mee gehouden en dienaangaande

gemotiveerd. Deze beoordeling is deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Door opnieuw te wijzen op haar elementen van integratie en de overtuiging te zijn toegedaan dat de hechte banden met België vaststaan, toont verzoekster niet aan dat in haar geval de elementen wel als buitengewone omstandigheden dienden te worden beschouwd.

3.10. Verzoekster is van oordeel dat de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden door geen aanvullende informatie bij haar op te vragen, maar daargelaten de vaststelling dat niet blijkt dat er twijfel zou zijn in hoofde van de verwerende partij omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden, komt het de aanvrager van een verblijfsmachtiging om humanitaire redenen toe om duidelijk uiteen te zetten welke deze zijn en welke de omstandigheden zijn die maken dat de aanvraag in België kan worden ingediend. Het is niet aan de verwerende partij om hiaten in de uitleg van de aanvrager van een verblijfsmachtiging te gaan remediëren door bijkomende info te gaan opvragen.

3.11. De overtuiging dat de verwerende partij de in het middel aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur heeft geschonden, zonder dit echter concreet te betrekken op de motivering van de eerste bestreden beslissing, kan deze niet aan het wankelen brengen.

3.12. Voor wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM, kan er maar sprake zijn van een dergelijke schending indien er sprake is van gezinsleven dat valt onder de bescherming van dit verdragsartikel. In de bestreden beslissing wordt gesteld, *“Verder haalt zij aan door haar broer te zijn opgevangen, door hem in haar levensonderhoud te worden voorzien en financieel volledig afhankelijk te zijn van hem. Al deze beweringen worden niet gestaafd : de afstamming met de heer [T.B.] wordt niet aangetoond. Wat de financiële afhankelijkheid van de heer [T.] betreft, ook dit wordt niet gestaafd.* Bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag die zich bevindt in het administratief dossier werd geen bewijs van afstamming gevoegd van verzoekster met haar broer, de heer T.B. Er werd enkel een F-kaart van de heer T.B. gevoegd bij de aanvraag met de vermelding *“(broer)”*. Verzoekster gaat totaal niet in op de voormelde motieven en beperkt zich tot een theoretisch betoog inzake artikel 8 van het EVRM. Aangezien uit niets blijkt dat de heer T.B. verzoeksters broer is en verzoekster niet betwist dat er geen bewijs van afstamming werd gevoegd, blijkt niet dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.13. Verzoekster maakt gewag van een privéleven, maar toont niet in concreto aan dat het handelt om een privéleven dat bescherming verdient onder artikel 8 EVRM. Verzoekster is blijkens het administratief dossier België op legale wijze binnengekomen in mei 2009 voor een kort verblijf tot augustus 2009. Sindsdien verblijft ze op illegale wijze in het Rijk. De elementen die verzoeksters zaak kenmerken zijn niet zodanig bijzonder dat – gelet ook op de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaronder de arresten van 6 februari 2001, nr. 44599/98, Bensaid tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2001/103 en van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor haar privéleven de positieve verplichting voortvloeit haar hier te lande het verblijf toe te staan.

Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet.

Het *“eerste en enig middel”* is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.14. Verzoekster werpt achteraan in haar verzoekschrift nog op *“D. MIDDELEN TEGEN HET BEVEL”*

Zij betoogt als volgt:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van de aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden.

Dat de motieven opgesomd in dit bevel echter nergens vermeldt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie (onontvankelijkheid) en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten – enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.”

3.15. Ook al werd de tweede bestreden beslissing samen met de eerste bestreden beslissing getroffen en betekend, is ze geen volgbeslissing ervan en heeft ze een zelfstandige juridische basis. Ze werd getroffen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en strekt ertoe de illegale verblijfsstatus van verzoekster vast te stellen. De motiveringsplicht vereist dat de tweede bestreden beslissing feitelijk motiveert waarom artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van toepassing is. Dit kan worden gelezen in deze beslissing. Verzoeker betwist de juridische en feitelijke motivering van de tweede bestreden beslissing niet. De Raad ziet niet in waarom de tweede bestreden beslissing dient te verwijzen naar de eerste bestreden beslissing. Dit klemt des te meer aangezien de tweede bestreden beslissing samen met de eerste bestreden beslissing getroffen en betekend werd. Zelfs indien de eerste bestreden beslissing vernietigd wordt, quod non, houdt dit op zich geen wijziging in van verzoeksters illegale verblijfsstatus. Verzoekster kreeg op 26 november 2015 via de gemeente Molenbeek een bevel om het grondgebied te verlaten betekend dat op 16 november 2015 werd opgesteld door de gemachtigde van de staatssecretaris, attaché A.C. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten strijdig is met de instructies om deze beslissing af te leveren. Voorts kan verzoekster niet dienstig verwijzen naar arresten van de Raad die betrekking hebben op een bevelcomponent van een bijlage 20 (beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten). De tweede bestreden beslissing is immers een bijlage 13.

De “middelen tegen het bevel” zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA